Як темно стало. Десь сонце скрилось.
Глуха стежинка у морок кличе;
Між сірих грабів берези білі –
Як похоронні свічі.

Збуджаю пущі, повні дрімоти,
Тривожу думи конвалій.
Дерева шепчуть: "Мандрівче, хто ти?
Невже ти підеш ще далі?"

1927

З книги "Вересень"